УДК 342.9
DOI https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2026.5/27

***Крестьянінов А. О.***
https://orcid.org/0009-0006-1110-8983
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

***Костіна Д. А.***
https://orcid.org/0009-0003-5221-1088
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

# АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКОСТІ: МІСЦЕ ТА РОЛЬ МЕДІАЦІЇ

*У статті досліджено місце та роль медіації у системі адміністративно-правових механізмів взаємодії органів публічної влади та громадськості. Актуальність теми зумовлена потребою у розвитку таких правових інструментів взаємодії публічної адміністрації з приватними особами, які не обмежуються інформуванням, консультаціями, зверненнями чи адміністративним оскарженням, а дають змогу запобігати виникненню публічно-правових конфліктів та сприяти їх правомірному врегулюванню. Метою дослідження є визначення функціонального місця медіації серед адміністративно-правових механізмів взаємодії органів публічної влади та громадськості, з'ясування її співвідношення з іншими формами участі громадськості та окреслення правових меж застосування медіації за участю суб'єктів владних повноважень. Методологічну основу становлять системний, формально-юридичний, функціональний та порівняльний методи, застосування яких дало змогу проаналізувати законодавче регулювання медіації й адміністративної процедури, співвіднести медіацію зі зверненнями громадян, публічними консультаціями, громадським контролем та адміністративним оскарженням, а також врахувати європейські підходи до врегулювання адміністративних спорів. Обґрунтовано, що медіацію доцільно розглядати як самостійний конфліктно-врегулювальний адміністративно-правовий механізм, який застосовується за наявності конкретного спору або реальної загрози його виникнення та передбачає структуровану добровільну взаємодію сторін за участю нейтрального медіатора. Встановлено, що медіація не замінює обов'язкові адміністративні процедури, адміністративне оскарження чи судовий захист, а може доповнювати їх лише в межах компетенції органу публічної влади. Запропоновано оцінювати допустимість медіації з урахуванням предмета компетенції відповідного органу, наявності правомірної адміністративної дискреції, дотримання публічного інтересу, прав третіх осіб і принципу рівності, належного представництва органу та добровільності участі сторін. Наголошено, що конфіденційність переговорного процесу не може нівелювати вимоги законності, прозорості та належного оформлення юридично значущих рішень. Визначено врегулювальну, превентивну, правозахисну та узгоджувальну функції медіації. Перспективним напрямом визнано інституціоналізацію медіації у діяльності органів публічної влади шляхом запровадження внутрішніх процедур оцінки медіабельності конфліктів, визначення повноважень представників органу в переговорах, інтеграції медіації з процедурами розгляду звернень та адміністративного оскарження, а також підготовки публічних службовців до конфліктної комунікації.*

***Ключові слова:*** *публічна влада, громадськість, адміністративно-правовий механізм, медіація, публічно-правовий спір, публічний інтерес, адміністративна дискреція.*

**Постановка проблеми.** Взаємодія органів публічної влади та громадськості є важливою складовою сучасного публічного адміністрування та однією з передумов реалізації принципів правової держави. Зміст такої взаємодії охоплює різні форми участі громадськості у формуванні та реа-

© Крестьянінов А. О., Костіна Д. А., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

лізації публічної політики, зокрема, звернення громадян, публічні консультації, адміністративні процедури, адміністративне оскарження та інші механізми, спрямовані на забезпечення належної комунікації між публічною адміністрацією та приватними особами. У сучасних умовах особливого значення набуває не лише розширення таких форм взаємодії, а й підвищення їх ефективності, зокрема шляхом упровадження механізмів, здатних запобігати виникненню конфліктів або сприяти їх урегулюванню.

Сучасні підходи до участі громадськості ґрунтуються на необхідності забезпечення реального діалогу між публічною владою та громадськістю, належного врахування позицій заінтересованих осіб і функціонування ефективних механізмів зворотного зв'язку. У документах ОЕСР громадська участь розглядається крізь призму інформування, консультацій та залучення громадян до процесів прийняття публічних рішень, а її ефективність пов'язується з прозорістю, підзвітністю, інклюзивністю та довірою до публічних інституцій [14, с. 16]. Подібний підхід простежується і в сучасних стандартах Ради Європи, у яких акцентується на значенні діалогу між громадянами та суб'єктами прийняття рішень для забезпечення легітимності й ефективності демократичного врядування [15, с. 1].

Актуальність розширення інструментарію взаємодії підтверджується й сучасними програмними актами держави. План заходів з реалізації у 2025–2026 роках Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства передбачає подальший розвиток процедур громадської участі та міжсекторальної співпраці [3]. Водночас ефективна взаємодія не може вважатися завершеною лише на етапі залучення громадськості до формування рішень. Публічна адміністрація має також володіти інструментами реагування на конфлікти, які виникають унаслідок реалізації рішень, надання послуг, застосування адміністративних процедур або неоднакового розуміння сторонами змісту прав та обов'язків.

У цьому контексті окремого та особливого значення набуває медіація. На відміну від традиційних механізмів звернення, адміністративного оскарження чи судового захисту, медіація передбачає структуровану добровільну взаємодію сторін за участю нейтрального медіатора та орієнтується не на одностороннє владне чи юрисдикційне вирішення спору, а на пошук сторонами взаємоприйнятного і водночас правомірного способу його врегулювання.

Водночас застосування медіації у публічно-правовій сфері має істотну специфіку, зумовлену особливим правовим статусом суб'єкта владних повноважень. На відміну від учасника приватно-правових відносин, орган публічної влади не є вільним у визначенні змісту можливої домовленості, а зобов'язаний діяти виключно в межах наданої компетенції та відповідно до встановлених законом процедур. Саме тому наукового осмислення потребують не лише переваги медіації, а насамперед її місце серед інших адміністративно-правових механізмів взаємодії органів публічної влади та громадськості, межі її допустимого застосування, співвідношення з адміністративною дискрецією, публічним інтересом і правами третіх осіб.

Попри активізацію наукових досліджень медіації у сфері публічного управління та адміністративних спорів протягом останніх років, зазвичай дослідження зосереджено на медіації як альтернативному способі вирішення спорів або на окремих аспектах її застосування в адміністративному судочинстві. Натомість питання про системне місце медіації серед адміністративно-правових механізмів взаємодії органів публічної влади та громадськості, її функціональне співвідношення з іншими формами такої взаємодії та критерії допустимості її використання потребують подальшого дослідження, що зумовлює актуальність обраної теми.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Проблематика взаємодії органів публічної влади та громадськості посідає помітне місце в сучасних дослідженнях у галузях адміністративного права та публічного управління. У науковій літературі основна увага приділяється змісту, принципам, формам і механізмам такої взаємодії, а також її організаційним і комунікативним аспектам. Зокрема, О. Т. Васильковський розглядає механізми взаємодії органів публічного управління з громадськістю як комплексну систему, у межах якої поєднуються організаційні та комунікативні складові [4, с. 226]. В адміністративно-правовій площині А. П. Миколаєць акцентує на принципових засадах взаємодії держави та громадськості, відносячи до них демократизм, верховенство права, рівноправність, добровільність, прозорість, публічність та ініціативність [5, с. 69]. Розвиваючи цей підхід, автор характеризує таку взаємодію як постійний і системний процес взаємного впливу, що передбачає підтримання комунікації, виявлення суспільних потреб та об'єднання ресурсів для розв'язання суспільно значущих завдань [6, с. 44].

Наведені наукові підходи формують теоретичне підґрунтя для розуміння взаємодії публічної влади та громадськості як системного й багаторівневого процесу. Водночас питання про місце медіації у системі адміністративно-правових механізмів такої взаємодії, її співвідношення з іншими правовими формами участі громадськості та межі застосування у публічно-правових відносинах залишаються недостатньо розробленими, що зумовлює необхідність їх окремого дослідження.

**Постановка завдання.** Метою статті є визначення місця та ролі медіації у системі адміністративно-правових механізмів взаємодії органів публічної влади та громадськості, з'ясування її співвідношення з іншими формами такої взаємодії, окреслення правових меж застосування медіації за участю суб'єктів владних повноважень і формулювання пропозицій щодо її інституціоналізації у діяльності публічних органів.

Методологічну основу дослідження становлять системний, формально-юридичний, функціональний та порівняльний методи. Системний метод застосовано для класифікації механізмів взаємодії; формально-юридичний – для аналізу законодавства про медіацію й адміністративну процедуру; функціональний – для визначення ролі медіації серед інших форм взаємодії; порівняльний – для врахування європейських підходів до адміністративної медіації.

**Виклад основного матеріалу дослідження.** Сучасна взаємодія органів публічної влади та громадськості реалізується через сукупність нормативно визначених форм, процедур та інструментів. Адміністративно-правовий механізм такої взаємодії охоплює не лише конкретну форму участі, а й порядок дій суб'єктів, їхні права та обов'язки, юридичні засоби та наслідки. У сучасних дослідженнях відповідні механізми класифікуються за їх функціональним призначенням; зокрема, виділяються інформаційно-комунікаційний і партисипативний механізми, громадський контроль та цифрові форми взаємодії [4, с. 226; 16, с. 614]. Для цілей цього дослідження доцільно розмежовувати інформаційні, консультативно-партисипативні, ініціативні, контрольно-моніторингові, інституційні та адміністративно-процедурні механізми.

Інформаційні механізми забезпечують відкритість діяльності публічної адміністрації та доступ громадськості до відомостей, необхідних для реалізації прав і здійснення громадського контролю. Консультативно-партисипативні механізми спрямовані на залучення громадян до підготовки й обговорення публічно-владних рішень. До них належать публічні консультації, громадські слухання, загальні збори жителів, місцеві ініціативи, участь у консультативно-дорадчих органах та бюджетуванні. Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо народовладдя на рівні місцевого самоврядування» систематизував на рівні місцевого самоврядування основні форми участі територіальної громади, включивши до них, зокрема, громадські слухання, місцеву ініціативу, публічні консультації, участь у дорадчих органах і громадське оцінювання діяльності органів та посадових осіб місцевого самоврядування [18].

Окремим ініціативним механізмом є звернення громадян, у тому числі електронні петиції, де взаємодія ініціюється приватною особою або групою осіб. Електронна петиція поєднує інститут звернень із можливостями електронної демократії. Д. В. Лученко зазначає, що електронні петиції сприяють розширенню участі громадян, підвищенню прозорості та підзвітності публічних інституцій, активізації суспільної дискусії та приверненню уваги до процесу прийняття рішень [17, с. 186]. Отже, їх доцільно розглядати як інструмент ініціювання публічного реагування та зворотного зв'язку між громадськістю і владою.

Контрольно-моніторингові механізми охоплюють громадський контроль, моніторинг, експертизу та оцінювання діяльності органів влади. Інституційна взаємодія здійснюється через громадські ради, консультативно-дорадчі органи, робочі та експертні групи; для органів виконавчої влади базовим актом у цій сфері залишається постанова Кабінету Міністрів України № 996, чинна в редакції від 25 березня 2025 року [20]. Адміністративно-процедурні механізми виникають у межах конкретного адміністративного провадження та охоплюють участь особи у прийнятті адміністративного акта, право бути вислуханою й адміністративне оскарження [2]. Цифрові інструменти при цьому доцільно розглядати переважно як спосіб реалізації зазначених механізмів, а не як повністю відокремлену їх групу.

Окреме місце належить публічним консультаціям. Закон України «Про публічні консультації» передбачає електронні, адресні консультації та публічне обговорення, однак станом на 2026 рік ще не набрав чинності: його введення в дію пов'язане із закінченням воєнного стану [19]. До цього часу консультації органів виконавчої влади продовжують проводитися, зокрема, на підставі постанови Кабінету Міністрів України № 996.

Таким чином, чинна система адміністративно-правової взаємодії охоплює механізми інформування, участі, ініціювання, контролю та процедурного захисту. Більшість із них спрямована або на залучення громадськості до прийняття рішення, або на реагування особи після його прийняття. Натомість безпосереднє консенсуальне врегулювання вже сформованого публічно-правового конфлікту залишається менш інституціоналізованим. Саме у цій частині системи взаємодії особливого значення набуває медіація.

Закон України «Про медіацію» визначає медіацію як позасудову, добровільну, конфіденційну та структуровану процедуру, під час якої сторони за допомогою медіатора намагаються запобігти виникненню або врегулювати конфлікт шляхом переговорів; його дія поширюється, зокрема, на адміністративні спори [1]. У сучасних дослідженнях медіація розглядається як перспективний інструмент урегулювання конфліктів за участю органів публічної влади та як складова розвитку партнерської моделі публічного управління [7, с. 7; 8, с. 480; 9, с. 439].

У системі взаємодії органів публічної влади та громадськості медіація має особливу функціональну спрямованість: на відміну від консультацій, звернень чи громадського контролю, вона застосовується за наявності конкретного конфлікту або реальної загрози його виникнення. Тому її доцільно відносити до конфліктно-врегулювальних адміністративно-правових механізмів. СЕРЕЈ також акцентує, що адміністративна медіація здатна покращувати діалог між громадянами й органами влади та запобігати новим конфліктам [13, с. 3]; європейські моделі її застосування мають адаптуватися до національних правил компетенції, адміністративної процедури та судового контролю [10, с. 80; 11, с. 191].

Медіація не підміняє адміністративне рішення та не усуває обов'язку дотримуватися передбаченої законом процедури. Конфлікт може виникнути у зв'язку з розглядом звернення, прийняттям адміністративного акта, наданням послуги або адміністративним оскарженням; у таких випадках медіація здатна доповнювати відповідний механізм, але не замінювати його. Її учасниками є конкретні сторони конфлікту, а нейтральний медіатор організовує переговорний процес, не приймаючи рішення замість сторін.

Функціонально медіація може виконувати врегулювальну, превентивну, правозахисну та узгоджувальну функції: сприяти завершенню конфлікту, запобігати його ескалації, забезпечувати додаткову можливість для приватної особи бути почутою та допомагати сторонам знайти правомірний варіант поведінки. Отже, медіація посідає самостійне місце між загальними формами участі громадськості та юрисдикційними способами захисту, однак можливість її застосування залежить від характеру конкретних публічно-правових відносин.

Ключовою особливістю медіації у публічно-правовій сфері є зв'язаність суб'єкта владних повноважень законом і компетенцією. Представник публічного органу не може погодити рішення, яке орган не вправі прийняти у звичайній адміністративній процедурі, відмовитися від імперативного обов'язку або надати окремій особі необґрунтовану перевагу. Вимоги законності, пропорційності, добросовісності та належного здійснення адміністративної дискреції визначають межі допустимого узгодження позицій [2; 12, с. 420].

На нашу думку, допустимість медіації доцільно оцінювати за сукупністю критеріїв: предмет домовленості має перебувати в межах компетенції відповідного органу; повинна існувати правомірна варіативність поведінки, зокрема адміністративна дискреція; результат не може порушувати права третіх осіб, принцип рівності чи публічний інтерес; представник органу має бути належно уповноваженим, а участь сторін – добровільною. Досягнута домовленість повинна бути юридично та фактично виконуваною.

Публічний інтерес не є предметом вільного розпорядження посадової особи, тому взаємна прийнятність домовленості сама по собі не свідчить про її правомірність. Аналогічно конфіденційність медіації не змінює правового режиму інформації, що підлягає оприлюдненню, і не звільняє орган від належного оформлення юридично значущих рішень [1]. Отже, переговорний процес може залишатися конфіденційним, тоді як рішення, прийняте за його результатами, має відповідати вимогам законності, компетенції та прозорості.

**Висновки.** Взаємодія органів публічної влади та громадськості є багаторівневою системою адміністративно-правових механізмів, що охоплює інформування, консультації, участь громадськості у прийнятті рішень, звернення, адміністративні процедури, громадський контроль та способи врегулювання конфліктів. У межах цієї системи медіацію доцільно розглядати як самостійний конфліктно-врегулювальний механізм, який застосовується до конкретних правовідносин за наявності спору або ризику його виникнення.

Медіація створює можливість для безпосередньої взаємодії суб'єкта владних повноважень і приватної особи за участю нейтрального медіатора та дозволяє сторонам з'ясувати причини конфлікту, визначити свої правомірні інтереси і знайти спосіб урегулювання, який відповідає законодавству. Водночас вона не замінює обов'язкові адміністративні процедури, громадські консультації, адміністративне оскарження чи судовий захист, а може доповнювати їх у межах, установлених законом.

Основною особливістю медіації у публічно-правовій сфері є обмеженість переговорної автономії суб'єкта владних повноважень. Умови домовленості не можуть виходити за межі його компетенції, суперечити імперативним нормам, порушувати права третіх осіб або публічний інтерес. Тому найбільший потенціал медіація має у правовідносинах, де закон передбачає адміністративну дискрецію або іншу допустиму варіативність поведінки органу.

Перспективним напрямом є інституціоналізація медіації у діяльності органів публічної влади шляхом розроблення внутрішніх правил оцінки медіабельності конфліктів, визначення повноважень представників органу у переговорах, інтеграції медіації з процедурами розгляду звернень та адміністративного оскарження, підготовки публічних службовців до участі у медіації та узагальнення відповідної практики. Такий підхід дозволяє розглядати медіацію як складову людиноцентричної моделі публічного адміністрування, орієнтованої на ефективний захист прав особи та правомірне узгодження приватних і публічних інтересів.

**Список літератури:**

1. Про медіацію : Закон України від 16.11.2021 № 1875-IX. *Відомості Верховної Ради України.* 2022. № 7. Ст. 51. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-20#Text

2. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text

3. Про затвердження плану заходів з реалізації у 2025–2026 роках Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.03.2025 № 246-р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/246-2025-%D1%80#Text

4. Васильковський О. Т. Механізми взаємодії органів публічного управління з громадськістю : дис. … д-ра філософії : 281 Публічне управління та адміністрування / Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна. Харків, 2024. 254 с.

5. Миколаєць А. П. Особливості правового регулювання адміністративно-правового статусу суб'єктів взаємодії держави та громадськості. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право.* 2023. Т. 3. Вип. 75. С. 66–71. DOI: https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.75.3.11.

6. Миколаєць А. П. Концептуальні основи адміністративно-правового регулювання взаємодії держави та громадськості в Україні : дис. … д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Київський університет інтелектуальної власності та права Національного університету «Одеська юридична академія». Київ, 2025. 407 с.

7. Мельничук О. Ф., Саліхов О. О. Правове регулювання медіації у публічному управлінні. *Публічне управління і право: історія, теорія, практика.* 2022. Вип. 2. С. 5–10. DOI: https://doi.org/10.31652/2786-6068-2022-2-5-10.

8. Мельничук О. Ф., Саліхов О. О. Впровадження медіації для потреб органів публічної влади. *Актуальні питання у сучасній науці.* 2023. № 9(15). С. 476–485. DOI: https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-9(15)-476-485.

9. Різенко О. В. Медіація в адміністративному процесі. *Аналітично-порівняльне правознавство.* 2024. № 1. С. 437–440. DOI: https://doi.org/10.24144/2788-6018.2024.01.77.

10. Мельничук О. Ф. Медіація в адміністративному судочинстві: європейський досвід для України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право.* 2022. Т. 2. Вип. 72. С. 77–81. DOI: https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.72.45.

11. Serhieieva A. CEPEJ Guidelines for Mediation Resolving Administrative Disputes – A Comparison between Council of Europe States and Ukrainian Perspectives. *Acta Universitatis Lodziensis. Folia Iuridica*. 2023. Vol. 105. P. 185–194. DOI: https://doi.org/10.18778/0208-6069.105.11.

12. Шелевер Н. В. Роль медіації при вирішенні публічно-правових спорів: досвід України, Великобританії та ЄС. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Право. 2025. Т. 3. Вип. 92. С. 417–422. DOI: https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.92.3.60.

13. European Commission for the Efficiency of Justice (CEPEJ). Promoting Mediation to Resolve Administrative Disputes in Council of Europe Member States. CEPEJ(2022)11. Strasbourg: Council of Europe, 2022. URL: https://www.coe.int/en/web/cepej/cepej-work/mediation

14. OECD. OECD Guidelines for Citizen Participation Processes. OECD Public Governance Reviews. Paris: OECD Publishing, 2022. DOI: https://doi.org/10.1787/f765caf6-en.

15. Recommendation CM/Rec(2023)6 of the Committee of Ministers to member States on deliberative democracy, adopted on 6 September 2023. Council of Europe, 2023. URL: https://rm.coe.int/recommendation-cm-rec-2023-6-of-the-committee-of-ministers-to-member-s/1680b4c36f

16. Корбутяк В. І., Щербина І. Форми та механізми взаємодії органів публічної влади, місцевого самоврядування та громадськості в Україні. *Суспільство та національні інтереси.* 2026. № 1(21). С. 610–623. DOI: https://doi.org/10.52058/3041-1572-2026-1(21)-610-623.

17. Лученко Д. В. Роль і значення електронних петицій у забезпеченні доступу громадян до управління державними справами. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Спеціальний випуск. 2021. С. 179–191. DOI: https://doi.org/10.31359/1993-0941-2021-1-179-191.

18. Про внесення змін до деяких законів України щодо народовладдя на рівні місцевого самоврядування : Закон України від 09.05.2024 № 3703-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3703-IX#Text

19. Про публічні консультації : Закон України від 20.06.2024 № 3841-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3841-IX#Text

20. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики : постанова Кабінету Міністрів України від 03.11.2010 № 996. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-%D0%BF#Text

**Krestianinov A. O., Kostina D. A. ADMINISTRATIVE LAW MECHANISMS FOR INTERACTION BETWEEN PUBLIC AUTHORITIES AND THE PUBLIC: THE PLACE AND ROLE OF MEDIATION**

*The article examines the place and role of mediation within the system of administrative-law mechanisms governing interaction between public authorities and the public. The relevance of the topic is determined by the need to develop legal instruments of interaction between public administration and private persons that are not limited to information, consultations, petitions or administrative appeals, but are also capable of preventing public-law conflicts and facilitating their lawful settlement. The purpose of the study is to determine the functional position of mediation among administrative-law mechanisms of interaction between public authorities and the public, to clarify its relationship with other forms of public participation, and to define the legal limits of mediation involving public authorities. The methodological framework comprises systemic, formal-legal, functional and comparative methods. Their application made it possible to analyse the legislative regulation of mediation and administrative procedure, compare mediation with citizens' petitions, public consultations, public oversight and administrative appeals, and take account of European approaches to the settlement of administrative disputes. It is substantiated that mediation should be regarded as an independent conflict-resolution administrative-law mechanism applicable where a specific dispute exists or there is a real risk of its occurrence and involving structured voluntary interaction between the parties with the assistance of a neutral mediator. It is established that mediation does not replace mandatory administrative procedures, administrative appeals or judicial protection; rather, it may supplement them only within the lawful competence of a public authority. The admissibility of mediation is proposed to be assessed with regard to the subject matter of the authority's competence, the existence of lawful administrative discretion, compliance with the public interest, the rights of third parties and the principle of equality, proper representation of the authority, and the voluntariness of participation. It is emphasised that confidentiality of negotiations cannot override the requirements of legality, transparency and proper formalisation of legally significant decisions. The settlement, preventive, rights-protective and coordinating functions of mediation are identified. A promising direction is the institutionalisation of mediation in the activities of public authorities through internal procedures for assessing the mediability of conflicts, defining the powers of representatives participating in negotiations, integrating mediation with procedures for handling petitions and administrative appeals, and training public officials in conflict communication.*

***Keywords:*** *public authorities, the public, administrative-law mechanism, mediation, public-law dispute, public interest, administrative discretion.*

Дата першого надходження статті до видання: 25.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 09.10.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 18.11.2026